

Misjonijutustused

**Kesk-Aafrika
Idadivisjon**

**Jaanuar Veebruar Märts
2010**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
East-Central Africa Division
Jouth and Adult Magazine
Qarter 1 2010

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2009

MISJONLJUTUSTUSED

I kvartal 2010

Kesk-Aafrika Idadivisjon

Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Kesk-Aafrika Idadivisjon, kuhu kuuluvad Burundi, Kongo Demokraatlik Vabariik, Djibouti, Eritrea, Etioopia, Kenya, Rwanda, Somaalia, Tansaania ja Uganda. Divisjon on koduks rohkem kui 286 miljonit inimesele, kellest 2,4 miljonit on seitsmenda päeva adventistid. See teeb ühe adventisti iga 119 elaniku kohta.

Ülesanded

Burundi ja Rwanda on kaks väikseimat Mandri-Aafrika riiki. Mõlemad on tiheda asustusega. Kuigi mõlemas riigis on suur adventistide osakaal, on märkimisväärselt piirkondi, kus on liiga vähe töölisi või kuhu pole evangeeliumiga üldse jõutud.

Burundis on üks adventist iga 78 elaniku kohta. Kuid suurem osa liikmeid elab maapiirkondades ja nii jääb

pealinna Bujumburasse vähem liikmeid. Bujumbura on koduks äri-, haridus- ja valitsusjuhtidele. Need inimesed peavad saama võimaluse kuulda Jumala lõpusõnumit.

Bujumbura elanikke teenib väike kliinik, mis tutvustab neile adventkogudust. Koguduse maale kavandatav haigla suudaks palju rohkem levitada evangeeliumikuulutust selles suures linnas.

Rwandas on maailma kõige suurem adventistide osakaal: üks adventist iga 22 elaniku kohta. Riik kannatas 1994. aasta genotsiidi ajal suuri kahjusid. Adventkoguduse Kesk-Aafrika Adventülikool (AUCA) kaotas vägivallaaktide tõttu oma linnaku. Riik andis kogudusele maatüki pealinna Kigali südames, et ehitada uus linnak. Koolis, kus on ainult üks õppe- ja administratiivruumide plokk, õpib 2200 õpilast, kellest suurem osa on mitteadventistid. Kõige tungivam on vajadus suure saali järele, mida saaks kasutada kiriku ja auditooriumina. Ehitusega on juba alustatud. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehituse lõpetada ning võimaldab Kesk-Aafrika Adventülikooli tudengitel tulla kokku jumalateenistusteks, palvenädalateks ja teisteks olulisteks sündmusteks, samuti regulaarseteks õppeloenguteks.

Kogudust on õnnistatud suure hulga lastega, kuid laste juhendajatel puudub koolitus, mida oleks vaja laste

õpetamiseks igaviku jaoks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab koolitada lasteõpetajaid ning muretseda neile vahendeid teenimistööks.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva projektid on

- * haigla ehituse esimene etapp Bujumburas Burundis

- * Kesk-Aafrika Adventülikooli mitmeotstarbelise kirikusaali lõpetamine Rwandas

- * lasteõpetajate koolitamine ja neile teenimistööks vahendite muretsemine Rwandas

2. jaanuar 2010
Burundi

John Bosco

Usk, mis peab proovile vastu

John Bosco

Pastor John elab väikese Kesk-Aafrika riigi Burundi kirdeosas. Piirkond on suures osas mittekristlik, kuigi seal on mõned kristlikud kirikud. Pastor John määrati sellesse regiooni, et ta rajaks koguduse. Ta teadis, et kui ta oleks avalikult teatanud, et ta on adventpastor, oleks see tekitanud inimestes vastuseisu ning võimaldanud nii kristlastel kui ka mittekristlastel teda rünnata. Aga ükskõik kuhu ta läks, otsis ta võimalusi Jeesusest rääkida.

Küla mittekristlased kutsusid mõned kristlased nädalalõpus koosolekule. Nende eesmärgiks oli vaidlustada kristlikke tõekspidamisi.

John otsustas mitte koosolekule minna. Aga kui ta kõndis tänaval selle koha lähedal, kus peeti välikoosolekut, kuulis ta valjuhääldist küsimust: „Kes löödi risti, kas Jeesus või Siimon Küreenest?“

Uudishimulikult jäi John arutelu kuulama. Mitmed kristliku seminari tudengid kinnitasid korduvalt, et risti löödi Jeesus, kuid nad ei suutnud leida ühtki kirja kohta oma seisukoha tõestamiseks. Sel ajal, kui mehed üritasid selgitust leida, muutus kuulajaskond rahutuks. Mõned kristlased avaldasid valjuhäälselt kahtlust selle üle, kas nad üldse saavad uskuda seda, mida nende juhid õpetavad.

Siis oli mittekristlaste liidri kord. Tema esitus on selge ja veenev. Selle järele kutsus ta kohalolijaid vastu võtma pigem neid „tõdesid“ kui kristlust. Mõned tõusid ja olid nõus aktsepteerima „tõde“, mida esitasid mittekristlased.

John tõusis ja palus luba kõneleda. „Ma olen kristlane,“ alustas ta. Siis luges ta Piiblist teksti, mis selgitas, et Siimon Küreenest oli valitud rahva hulgast Kristuse risti kandma. Kuid risti löödi Kristus.

John selgitas, et paljud Vana Testamendi prohvetikuulutused viitasid Kristusele. Seejärel luges ta mitmeid prohvetikuulutusi Vanast Testamendist ja kirja kohta Uuest Testamendist, mis näitasid, kuidas Jeesus oli need prohvetikuulutused täitnud.

Kui ta kõnelemise lõpetas, kutsus ta kõiki kuulajaid üles uurima Jumala Sõna enda pääsemiseks.

Üks koosoleku korraldajatest küsis: „Kas sul on tõendeid, mis näitavad, et Jeesus suri kõigi eest?“ John palus tal rahvale ette lugeda Jesaja 53:5. Prohvetikuu-lutuse sõnad kõlavad: „Ent teda haavati meie üleastu-miste pärast, löödi meie süütegude tõttu. Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu, ja tema vermete läbi on meile tervis tulnud.“*

Publikut läbis kahin. Mõned, kes hetk tagasi olid nõustunud mittekristlike põhimõtetega, tundsid, et nende usk Jeesusesse on taastunud.

Kui koosoleku korraldajad ei suutnud Johni väiteid kummutada, lõpetasid nad koosoleku. Paljud astusid Johni juurde ja esitasid talle veel küsimusi Piibli kohta. John vastas neile ja pakkus, et tuleb nende juurde koju, et koos põhjalikumalt Piiblit uurida. John külastas inimesi ja õppis nendega. Paljud uskusid Johni esitatud tõdesid ja küsisid, kuidas nad saaksid Kristust järgida. Mõne kuu pärast käis Johni kodus koos väike vast-pöördunute grupp. Nad moodustasid uue adventkogu-duse tuumiku ning kogudus kasvab pidevalt.

Praeguseks on ristitud 30 usklikku. Nad on ostanud maa ning nad koguvad oma kiriku ehitamiseks kive ja muid ehitusmaterjale. Kuna eelarvamused on eriti suured nende religioossete gruppide suhtes, kes käivad koos

kodudes ja mitte kirikutes, lähevad usklikud tunni aja kaugusel asuvasse naaberkülla teiste usklikega jumala-teenistusi pidama. Samal ajal jätkavad nad usust rääkimist neile, kes veel ei tunne Jeesust oma Päästjana.

John ei olnud kavatsenud minna koosolekule, mis pidi tõmbama kristlased eemale usust Jeesusesse, kui Jumal juhtis ta sellegipoolest sinna. Ja kui John seal oli, avas ta Jumala sõna ning rääkis usust, mis tuleb Piibli tundmisest ja peab vastu risküsitlusele. Elud muutusid igaviku kasuks.

Kuigi iga 78 Burundi elaniku kohta on üks seitsmenda päeva adventusklik, püüab Jumala armastuse kuulutus mitmetes maapiirkondades alles kanda kinnitada. Meie annetused aitavad levitada sõnumit seal, kus on seda kõige enam vaja.

Lühidalt

- Burundi on väike riik Kesk-Aafrika idaosas. Sellest läänes asub Kongo Demokraatlik Vabariik, idas Tansaania ja põhjas Rwanda. Kuigi Burundi on üks Aafrika väiksemaid riike, on see tihedasti asustatud 8,9 miljoni elanikuga.

- 325 000 elanikuga pealinn Bujumbura asub Lääne-Burundis Tanganyika järve ääres.

- Burundi on üks maailma vaesemaid riike. Keskmise eluiga on 52 aastat. Selle üks põhjus on see, et siin on kõige enam HIVi/AIDSi juhtumeid maailmas.

9. jaanuar 2010
Burundi

Célestin Kambayeko

Laul ja raamat

Célestin Kambayeko

Burundis puhkes sõda just siis, kui Célestin alustas õpinguid keskkoolis. Ta põgenes kodust ja elas mitu aastat põgenikuna.

Ühel päeval kuulis Célestin paari inimest laulmas hingamispäeva rahust. Ta ei saanud aru, mida tähendasid sõnad „hingamispäeva rahu“, kuid meloodia kütkestas teda ja äratas uudishimu. Kuid igava põgeniku-elu kestel unustas ta inimesed ja nende laulu.

Célestin abiellus ja rajas piirkonda kodu. Ühel päeval peatusid tema kodus külalised, kes pakkusid, et uurivad temaga koos Piiblit. Célestin oli huvitatud ja nõustus. Kui nad koos uurisid, mõistis Célestin oma

nälga Jumala tundmise järele. Ta esitas palju küsimusi ja luges Piiblit, et leida Jumala tahet.

Teadmiste otsingul käis Célestin mitmetes erinevates religioossetes kogudustes ja ühines lõpuks karismaatilise grupiga. Grupijuhid nägid tema innukust ja soovitasid tal hakata evangelistiks. Ta ordineeriti ja nii alustas ta tööd evangelistina.

Kord nägi Célestin ühe mehe käes oma emakeelset raamatut. Pealkiri „Suur võitlus“ köitis tema tähelepanu ja ta küsis, kas võib seda laenata. Mees laenas talle raamatu ning Célestin lappas seda, vaadates ka pilte. Need äratasid temas huvi ja ta uuris iga pildi tähendust selle juures olevast tekstist. Kui ta raamatut luges, sai ta teada, et pühapäev ei olnud Jumala poolt määratud püha päev, vaid inimeste väljamõeldis. Alguses tegi see teda vihaseks, sest ta oli alati pidanud pühapäeva. Aga kui ta luges Jumala püha hingamispäeva pidamisest tulevate õnnistuste kohta, meenus talle laul, mida nood kristlased palju aastaid tagasi laulsid, laul, mis jutustas hingamispäeva rahust.

Kui Célestin veendus raamatu tõdedes, otsustas ta, et peab hingamispäeva pidama. Ta ei tundnud ümbruskonnas ühtegi hingamispäevapidajat, seega tegi ta perele ettepaneku pidada hingamispäeva kodus. Ta rääkis õpitust sõpradele ja mõned neist hakkasid samuti hingamispäeva pidama.

Uus grupp käis koos neli kuud, aga kui neid sai järjest rohkem, kartsid nad, et neid süüdistatakse külas

uute tõekspidamiste tutvustamises ja probleemide tekitamises. Nad otsustasid, et peavad leidma ühe olemasoleva kiriku, kus peetakse hingamispäeva ning andsid Célestinile ülesande seda otsida.

Ühel päeval turul sõpru kohates rääkis Célestin neile, mida oli hingamispäevast teada saanud. Ta ütles, et otsib kaasusklikke. Tema rõõmuks jutustasid sõbrad, et Célestini kodust kahe tunni tee kaugusel oli grupp hingamispäevapidajaid rajanud koguduse.

Hingamispäeva hommikul tuli Célestin vara üles ja kõndis sinna, kus hingamispäevapidajate grupp koos käis. Hingamispäevapidajad tervitasid Célestini ja kuulaski rõõmuga, kui ta rääkis neile oma väikesest usklikte grupist. Kui pastor hiljem küsis, kas keegi soovib järgida Jeesust ristimises, võttis Célestin kutse vastu.

Pärastlõunal kodu poole kõndides mõtles Célestin endamisi: „*Kui ma oleksin enne hingamispäeva tõe leidmist surnud, mis oleks siis minust saanud?*“

Célestin pöördus tagasi oma väikese usklikte grupi juurde ja jutustas, mida oli leidnud. „Ma leidsin koguduse, kus peetakse Jumala käske, kaasa arvatud hingamispäevakäsku,“ rääkis ta. „Neid nimetatakse seitsmenda päeva adventistideks ja nad järgivad samu Piibli õpetusi, mida oleme omal käel avastanud.“

Väike grupp nõustus järgmisel hingamispäeva adventusklike juurde minema. Nad õppisid ja teenisid Jumalat koos adventusklikega võimalikult sageli. Kui

nad said ristitud, otsustasid nad oma külas koos käia. Célestin ja tema kaasusklikud on ehitanud savitellistest kiriku ja praegu tunnistavad nad oma külas Jumala armastusest ning tõdedest.

Jumal kasutab inimeste ellu tõe toomiseks paljusid teid. Jumal köitis Célestini tähelepanu lauluga hingamispäeva rahust ja raamatuga, mis pani teda Piiblit uurima.

Meie misjoniannetustest muretsetakse kirjandust ja rahastatakse evangeeliumitööd, et juhtida inimesi Kristuse juurde. Aitäh annetuste eest.

Misjoniteated

* Umbes kaks kolmandikku Burundis elavatest inimestest on kristlased, peamiselt rooma katoliiklased. Kolmandik elanikkonnast järgib Aafrika traditsioonilisi uskumusi ja kummardab vaime.

* Burundis on 123 000 seitsmenda päeva adventkristlast, see teeb ühe adventisti iga 78 elaniku kohta.

* Ligi 90 protsenti inimestest elavad väikestes maa- piirkonna asundustes. Samamoodi elab enamik adventiste maal, kus nad on põllupidajad või loomakasvatajad.

16. jaanuar 2010
Burundi

Benjamin Bidandaza

Kangekaelne nõidarst

Benjamin Bidandaza

Simon kasvas üles protestantlikus kodus Ida-Burundis. Täiskasvanuks saades hülgas ta oma usu. Ta kohtus nõidarstiga, kes pakkus, et õpetab talle nõiakunsti ja annab talle võimu kurjade vaimude üle. Simon oli nõus ning nõidarst saatis ta metsa nõiduseks vajaminevaid spetsiaalseid taimi ja keppe otsima. Peagi õppis ta tundma vahendeid ja saladusi, mis nõidarsti lubaduse kohaselt pidid teda kaitsma kurjade jõudude ja needuste eest.

Kuigi Simon ei käinud enam kirikus, järgis tema sõber Samuel ikka Kristust. Kaks meest vestlesid tun-

dide kaupa oma tõekspidamistest. Simon püüdis veenda Samueli saama nõidarstiks ning Samuel püüdis Simonit veenda Jumala juurde tagasi pöörduma.

Ühel päeva jutustas Samuel erutatult Simonile kirikust, kus ta just oli käinud. „Ma käisin seitsmenda päeva adventistide koosolekutel,“ rääkis Samuel sõbrale. „Ma sain teada asju, mida ma varem ei teadnud, ja see kõik on tõde! Ma tean seda! Ma olen selles nii veendunud, et otsustasin anda oma elu Kristusele ristimises. Simon, palun mõtle oma otsusele. Loobu sellest Saatanaga kummardamisest ja järgi Jeesust.“

Kuid Simon ei tahtnud seda kuulata. Ta sai paha-seks ja keeldus sõbraga mitu päeva rääkimast. Aga Samuel ei andnud alla. Ta käis ikka Simonil külas ja rääkis talle Kristusest. Kui sõbrad ühel õhtul koos istusid, ütles Samuel leebelt: „Simon, ma olen rääkinud sulle Jumala tõest kõike, mida tean. Kuid sina oled ikka nõiakunstile ustav. Palun mõtle, missugune saab olema sinu lõpp, kui sa ei anna oma elu Kristusele.“

Samueli sõnad jahmatasid Simonit, nagu oleks mõök tema ihust läbi tunginud. Ent ta keeldus vankumatult nõidust jätmast. „Ma jään oma nõiavitsade juurde, mis on maasse püsti löödud ja voodi all, ning need kaitsevad minu peret vaenlaste eest,“ ütles Simon.

Ühel päeval ütles Simon Samuelile, et kui ta sööb tules küpsetatud maapähkleid või magusaid kartuleid, siis ta sureb. „Ma ei sure,“ ütles Samuel. „Jumal kaitseb

mind sinu kurjade vaimude eest ja näitab sulle, et minuga ei juhtu midagi halba.“

„Ära proovi,“ hoiatas Simon, „muidu sa sured.“

Sel õhtul palvetas Samuel tõsiselt ja palus Jumalal näidata, kuidas ta saaks Simonile tõestada, et tema usk on vale. Ta veendus, et Jumal kaitseb teda, kui ta näitab sõbrale Jumala väge.

Mõne päeva pärast läks Samuel Simoni juurde. Ta võttis kaasa magusad kartulid ja maapähklid ning pani need Simoni juures tulle. Kui toit oli küpsenud, tõmbas Samuel selle tuhast välja ja sõi ning Simon jälgis seda hirmuga. Samuelile ei juhtunud midagi. Ta ei näinud isegi haige välja. Kui Samuel tõusis, et koju minna, kartis Simon, et ei näe enam iial oma sõpra elusana.

Möödus mitu päeva ja Simon ei kuulnud Samuelist midagi. Siis tuli Samuel sõbrale külla. Nad rääkisid Jumala väest kurjuse üle ja valedest, mida Simon oli uskunud. Taas soovitas Samuel sõbral usaldada pigem Jeesust kui nõidust.

„Ainult Jumal saab inimesi nõiduse eest kaitsta,“ ütles Samuel leebelt. „Usalda Teda, Ta kaitseb sind kurja eest ja hoolitseb sinu vajaduste eest.“

Sel ööl Simon vähkres ja pöörles ega suutnud uinuda. Tal oli nii palju küsimusi, mis vajasisid vastust. Hilja öösel tõusis ta üles ja otsis välja Piibli, mille oli

mitme kuu eest ära pannud. Ta avas selle juhuslikult Hoosea raamatu kohalt. Silmad pöördusid 4. peatüki 12. salmi peale, kus on kirjas: „Nad küsivad nõu puukujult ja vits annab neile vastuseid... nad on truuduse- tud oma Jumalale“ (NIV). Need sõnad kohutasid Si- monit. Samuel oli söönud keelatud küpsetatud toitu ja temaga ei olnud midagi juhtunud. Kas tõesti oli Jumal Samueli kaitsnud?

Mõne päeva pärast tuli Samuel kutsega. „Ma olen rääkinud sulle oma usust ja tõest, mida olen leidnud seitsmenda päeva adventkoguduses,“ ütles Samuel. „Ma olen kutsunud sind selle tõe juurde ja koos endaga Ju- malat teenima.“

Simon rääkis Samuelile oma hilisõhtusest vana Piibli uurimisest ja leiust Hoosea raamatus. „Minu usaldus nõidusesse on kadunud,“ ütles ta. Koos tõmbasid kaks meest välja Simoni maja ümber maasse löödud vaiad ja voodi all asuvad vitsad ning põletasid need ära. See- järel ühinesid Simon ja tema naine adventkogudusega.

Simon ja tema naine on ristitud. Nüüd töötavad Samuel ja Simon koos, otsides kadunud hingi Ida-Bu- rundis.

Meie misjoniannetused aitavad jõuda inimesteni, kes pole iial kuulnud Jumala armastusest ja kaitsest. Aitäh annetuste eest, mis annavad paljudele elu.

Lühidalt

* Burundi on üks väiksemaid ja kõige tihedamini asustatud riike Aafrikas. Siiski elab suurem osa elanikkonnast maapiirkondades, pigem väikestes, perekesksetes asundustes kui linnades.

* Naaberriiki Rwandat rüüstanud etniline vägivald jõudis ka Burundisse, rikkudes juba niigi hapra piirkonna tasakaalu. Tuhanded põgenesid ühest riigist teise, otsides varjupaika sõja ja genotsiidi eest. Burundis on omad etnilised probleemid, olukord stabiliseerus alles hiljuti.

* Inimeste keskmine eluiga on Burundis 52 aastat, mis on üks madalamaid maailmas. Seda soodustavad paljud tegurid, kaasa arvatud vaesus, etnilised konfliktid ja HIVi/AIDSi nakatunute arv, mis on üks suurimaid maailmas.

23. jaanuar 2010
Burundi

Benjamin Bidandaza

Laenatud raamat

Benjamin Bidandaza

Varjud pikenesid väikese onni ümber Põhja-Burundis. Bénéoit istus hämaras onnis vastu seina vajunult ja mõtles, mis tema elust edasi saab. Tema abielu kellegi teise valitud naisega oli just läbi saanud ja ta oli tüdinud – väsinud võitlemisest, üritamisest, ebaõnnestumistest.

Bénéoit' vanemad olid surnud, jättes teda nooremate vendade ja õe eest hoolitsema. Kui tal oli muresid, läks ta sageli kõrtsi ning püüdis kõike joomise ja tantsimisega unustada. Kuid täna polnud tal energiat. Ta pani

raadio mängima ning otsis jaama, et leida muusikat, mis juhiks tähelepanu kõrvale.

Ta leidis vaimuliku raadiojaama ja nõjatus vastu seina kuulama. Varem oleks ta raadiost tulevate vaimulike laulude saatel tantsinud, kuid mitte täna. Täna tundis ta igatsust Jumala ja rahu järele.

Algas vaimulik raadiosaade ja Bénéoit kuulas seda poole kõrvaga. Mehe sõnad täitsid ta rahuga, mida ei suutnud alkohol anda. Temas tekkis soov rohkem Jumalast kuulda. Ta jättis baarides käimise ning veetis aega raadiost vaimulike saadete kuulamisega. Kuid tal polnud mingit tahtmist minna tagasi kirikusse, eriti pärast seda, kuidas liikmed olid teda kohelnud, kui abielu ebaõnnestus.

Ühel õhtul tuli talle sõber külla ja kaks meest kuulasid koos raadiojutlust. Kõneleja ütles midagi jahmatavat ning Bénéoit küsis sõbralt: „Kas see on õige? Või teeb see mees halba nalja?“

„See ei ole nali,“ ütles sõber. „Need sõnad on pärit otse Piiblist.“

„Piiblist?!“ hüüatas Bénéoit üllatunult. „Sa oled Piiblit lugenud? Meie preester keelas meil Piiblit lugeda ja isegi seda puudutada!“

Bénéoit' sõber vastas rahulikult: „Piibel on Jumala sõnum meile. Jumala tahab, et me loeksime seda, nii et

me teaksime, mida Ta meilt ootab. Kas sa tahad mu Piiblit laenata?“ küsis ta.

„Jah,“ vastas Bénoit äkitselt tärnanud huviga.

Sõber laenas Bénoit’le Piibli ja ta hakkas seda lugema. Ta ei mõistnud seda, kuid leidis Piibli lehekülgedelt rahu ja leevendust oma probleemidele. Bénoit ostis endale Piibli, et saaks ära märkida salmid, mida soovis meelde jätta. Luges leidis Bénoit tekste, mis erinesid kirikus õpetatust. Ta otsustas leida koguduse, kes õpetab Piiblit nii, nagu Jumal oli selle kirjutanud.

Bénoit käis tõetsingutel ühest kirikust teise, et leida kirik, mis järgiks ainult Piiblit. Siis kuulis ta ühel reede õhtul raadiosaadet, mis kutsus üles mõtlema Jumala tahtele. Raadios kõneleja selgitas, kuidas inimesed olid muutnud Jumala hingamispäeva laupäevalt pühapäevale. Kui kõneleja tsiteeris piiblisalme, haaras Bénoit Piibli ja jälgis tekste. Kui saade lõppes, oli Bénoit veendunud, et ta peab Jumala tahtel hingamispäeva pidama.

Bénoit sai teada, et raadiosaadet teevad seitsmenda päeva adventistid ning ta otsustas nende kirikusse minna, et näha, kas need inimesed õpetavad tõesti Piibli tõdesid. Ta leidis üsna oma kodu lähedalt adventkiriku ja käis seal iga nädal. Kui ta kuulas sõnumit, mõjutas Jumal teda, et siin koguduses õpetatakse Jumala tõde.

Bénoit jätkas kirikus käimist ning andis aja jooksul südame Jumalale ja palus ristimist.

Kuid Bénoit tundis oma elus Saatana valusaid nooli. Tema vennad, kes olid pahased adventistiks saamise otsuse pärast, püüdsid teda mürgitada, aga Jumal kaitstes teda. Mitu korda oleks ta autoõnnetustes peaaegu surma saanud, kuid Jumal päästis ta alati. Kord turuplatsil kaotas ta suurema summa raha. Heitunult palvetas ta, sest ei teadnud, mida teha. Siis kuulis ta üle turuplatsi valjuhääldist teadet, et on leitud suur rahasumma. Ta kiirustas turukontorisse ja teatas kaotusest, kirjeldades isegi kaotatud rahatähti. Turu juhataja andis raha Bénoit'le tagasi, olles veendunud, et ta on õige omanik.

„Kui ma näen, mida Jumal on minu elus teinud,“ ütleb Bénoit, „siis ma tean, et Ta elab ja on valmis aitama neid, kes Teda usaldavad.“

Bénoit on üks tuhandetest adventistidest Burundis. Kuid veel tuhandetel on vaja kuulda Jumala armastuse sõnumit. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada haigla pealinna Bujumburasse. Sellise meditsiiniteenistuse kaudu on paljudel võimalus kohtuda Jeesusega ja võtta Teda oma Päästjaks. Meie annetused aitavad selle väikese riigi kaasusklikel usust tunnistada ja koguda hingede lõikus taeva jaoks.

Misjoniteated

* Suurem osa Burundi 123 000 adventkristlasest elab väljaspool linnu. Oluline on jõuda linnaelanikeni, sest linnades elavad poliitilised juhid, äri- ja haridustegelased.

* Adventkogudusel on pealinnas Bujumburas väike kliinik. See väike kliinik teenib paljusid inimesi ja aitab inimestele teadvustada adventkoguduse tööd.

* Hiljuti tehti plaanid kliiniku asendamiseks haiglaga. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamis-päeva annetustest aitab lõpetada selle haigla ehitamise esimese etapi. Burundi meditsiinilise misjonitöö kohta on rohkem teavet adventmisjoni DVD-l.

30. jaanuar 2010
Burundi

Benjamin Bidandaza

Manassé otsingud

Benjamin Bidandaza

Manassé seisis perekonna aias ja vaatas, kuidas inimesed astusid teed pidi kiriku poole. Vahel imestas ta, miks inimesed kirikus käivad, miks nad raiskavad terve päeva laulmisele ja palvetamisele. Teinekord mõtles ta, miks ei käinud tema pere kirikus.

Ühel pühapäeval otsustas ta inimestele kirikusse järele minna, et näha, mis seal toimub. Ta seisis väljas avatud akna all ja püüdis kõigest väest räägitavat kuulda. Järgmisel pühapäeval läks ta uuesti, kuid seekord astus ta kirikusse sisse ja istus teiste teenistusel osaleja-

te juurde. Talle meeldis Jumalast kuulata. Kuid üks pettumus pani teda kirikus käimisest loobuma.

Hiljem kuulis ta teisest kirikust oma kodu lähedal. Ta läks sinna ja teda tervitati südamlikult. Ta kutsus sinna ka oma vanemad ja nemadki tulid. Lõpuks käis kogu pere selles kirikus.

Manassé oli kõigest 15-aastane, kuid tema innukus rääkida teistele Jumala armastusest tõid paljusid koguduse juurde. Ta armastas Jumala Sõna ning leidis seda lugedes palju uusi tõdesid. Kui ta sai teada, et mõned toidud on ebapuhtad, jättis ta nende söömise. Ta loobus ebapuhastest jookidest ning inetust kõnepruugist. Kuigi tema tunnistuse peale andsid paljud inimesed elu Jumalale, keeldusid ühe koguduse liikmed. Need olid adventistid ning Manasséle ei meeldinud see, sest ta tundis, et nad teavad Jumala kohta temast rohkem. Ta soovis, et suudaks neile eksimused selgeks teha.

Ühel päeval adventkirikust möödudes jäi Manassé seisma ja käis ümber hoone. Ta nägi aknast laual leebavat kirjandust. „*Kui ma need ära võtan, siis ei saa neis sisalduv eksiõpetus kedagi teist petta,*“ mõtles ta. Ta avas akna ja ronis sisse, haaras laualt paberid ja viis koju. Ta kavatses enne äraviskamist neid lugeda, et valesid mõista.

Aga enne kui ta jõudis lugeda, külastas teda adventistist naaber ja pakkus, et uurib temaga koos Piiblit.

Manassé nõustus, olles kindel, et suudab mehele niimoodi tema eksitused selgeks teha. Aga koos uurides mõistis Manassé, et adventistid järgivad Piiblit, mitte eksiõpetust, nagu ta oli arvanud. Ta avastas, et mõned asjad, mida ta oli pidanud Piibli tõdedeks, polnud seda üldse! Tema enda kogudus uskus valesid!

Manassé otsustas paastuda ja palvetada, et teada saada, milline kogudus õpetas tõe. Ta otsis vaikset kohta palvetamiseks ja kõndis mäe poole. Ta möödus adventkirikust ja nägi, et see oli avatud. Ta lipsas sisse ja põlvitas palveks. Ta jätkas iga päev palvetamist mitu kuud, enne kui mõistis, et hoolimata tunnetest adventistide suhtes juhatas Jumal teda adventkogudusse. Nii ta siis kuuletus ja hakkas „vihatud“ adventistide jumalateenistustel käima. Kui ta nägi tõendeid, et tegemist on Jumala tõelise kogudusega, jättis ta eelarvamused kõrvale ja ühines kogudusega, kellelt oli varem kirjan- dust varastanud.

Manassé rääkis oma uuest usust koolis klassikaaslastele ja sai loa korraldada koolis piibliuurimisgrupp.

Umbes samal ajal hakkasid õpetajad koolile peale käima, et õpilaste riigieksamiks valmistumiseks tuleks tunde pidada ka laupäeviti. Manassé meenutas Taanieli ustavust ja toetus töötusele, et Jumal on tema kõrval

samuti nagu Taanieli puhul. Ta keeldus laupäeviti tundides käimast ja visati lõpuks koolist välja. Kui vanemad seda kuulsid, saatsid nad ta kodust minema.

Manassé jäi ühe adventperekonna juurde, kuni adventinternaatkooli lähedal elav pastor võttis ta enda pere juurde ja ta sai koolis õppida. Jumal oli vastanud tema palvetele.

Manassél läks koolis hästi ning vaheajal läks ta oma vanematele külla. Nad olid hämmastunud, kui tugevaks, pikaks ja enesekindlaks oli nende poeg saanud. Kui Manassé rääkis, et ta käib adventkoolis ja tal läheb hästi, palus isa andestust, et oli ta ära saatnud.

Manassé vanemad maksid õppemaksu, nii et ta sai jätkata õpinguid adventkoolis, ning ta lõpetas väga heade hinnetega. Ta läks koju tagasi ja õpetas oma noorematele õde-vendadele usku, mida ta armastas. Nüüd käivad nad temaga koos kirikus. Manassé ustavuse tõttu pole tema õde-vendadel selliseid hingamisprobleeme nagu vanemal vennal. Tema usu pärast on adventkool piirkonnas nüüd hästi tuntud. Manassé julgustab kõiki, kel on rasked olukorrad, seisma kindlalt Jumala poolel. „Jumal on meie poolt ja keegi ei saa meid Tema käest ära kiskuda,“ ütleb ta.

Meie misjoniannetused toetavad tööd Burundis ja kogu Kesk-Aafrika idaosas.

Misjoniteated

* Kuigi Burundis on suhtelist suur adventistide osakaal (üks adventist iga 78 elaniku kohta), elab suurem osa uskikke maapiirkondades.

* Pealinn Bujumbura on umbes 325 000 elanikuga Burundi suurim linn. Osa selle kvartali kolmeteistküm-nenda hingamispäeva annetustest aitab laiendada koguduse väikest meditsiinikliinikut täisfunktsionaalseks haiglaks, mis suudab teenida patsiente ja riiki ning näidata haiget saanud inimestele Päästjat.

6. veebruar 2010
Rwanda

*Härra ja proua
Zephyrin Bizabalimana*

Hirmuäratav ülesanne

Zephyrin Bizabalimana

Zephyrin sammus mööda mäekülge üles, hingates sisse eukalüptimetsa värsket lõhna. Kui ta möödus väikesest külast, kandusid tema kõrvu hommikused helid – kukkede kiremine, laste jutuvadin, kitsede mökitamine. Ta tervitas meest, kes astus põllu poole, isetehtud kõblas õlal.

29-aastane Zephyrin on maailmamisjoni tööline Põhja-Rwanda mägedes. Kuigi Rwandas on suurim adventistide osakaal, pole mõnedes piirkondades ikka veel usklikke. Kui Zephyrin tuli kahe aasta eest siia, leidis ta eest ainult kolm adventisti.

Zephyrin uuris järele, millised on inimeste vajadused, otsides mooduseid, kuidas leida sõpru Jeesuse jaoks. Ta palus pealikul luba õpetada täiskasvanuid lugema ja kirjutama. Pealik oli nõus ning andis tema kasutusse kolm ruumi. Seejärel kutsus ta inimesi kursustele.

Zephyrin oli üllatunud, kui õppima tuli 126 inimest. Õppevahenditeks ainult tahvel ja mõni kriiti, alustas ta mitme täiskasvanute grupi õpetamist. Kaheksa kuu pärast oskas enamik inimesi vähemalt veidike lugeda ja kirjutada. Ta moodustas uued grupid, et õpetada edasi lugemist ja kirjutamist. Kui need grupid õppimise lõpetasid, oskasid nad juba oma keeles Piiblit lugeda.

Zephyrin alustas ja lõpetas tundi palvega ning rääkis vähehaaval õpilastele Jumalast. Kui nad küsisid, selgitas ta neile Piibli tõdesid. Kui huvi kasvas, korraldas Zephyrin evangeelsed koosolekud. Ning inimesed tulid koosolekutele.

Alguses tuli koosolekutele umbes 500 inimest. Zephyrin õpetas neid kaks nädalat ning külastas neid seejärel kuu aja jooksul. Ta pidas veel ühe kahenädalase koosolekute seeria ning külastas ühe kuu jooksul. Ta tegi nii kuus korda kokku üheksa kuu jooksul, jätkates samal ajal kirjaoskuse õpetamist. Iga koosolekute seeriaga kasvas osavõtjate arv.

Inimesed vastasid kutsele. Esimesel ristimisel ristiti peaaegu 200 inimest. Üks mees oli ennustaja, kes teenis elatist traditsioonilistelt jumalatel sõnumi kuulutamise-ga. Ta tõi kirikusse ka oma naise. Üks mees oli teise kiriku vaimulik õpetaja. Enamik tema endise koguduse liikmetest järgisid teda.

Kohaliku kooli direktori abikaasa Rosette oli esimeste ristitavate hulgas. Zephyrin kartis, et naise ristimine ajab mehe vihale, sest mees polnud koosolekutel käinud. Kuid mees tuli naise ristimisele ja ütles: „Kes teab, võib-olla saan ka mina kunagi ristitud.“

Direktor pidas lubadust ning järgmise koosolekute seeria ajal sai ta ristitud. Ta kutsus koguduse laulurühma kooli esinema. Ta loodab äratada kooli ümbruses huvi adventusu vastu, et saaks rajada sinna veel ühe usklikte grupi.

Zephyrinil oli tegemist rohkem kui varem. Ta jätkas kirjaoskuse õpetamist, pidades samal ajal evangeelseid koosolekuid, külastades huvitatud perekondi ning viies läbi varahommikusi ja hingamispäevaseid jumalateenistusi. Jumal õnnistas tööd jätkuvalt. Aasta jooksul kasvas usklikte arv kolmest kolmesajani!

Koguduse misjoni peakorter ostis maa, millele ehitada 500 istekohaga kirik. Nad muretsesid vundamendi jaoks tsementi ja katuse jaoks plekki. Usklikud ostavad põletatud telliseid, et ehitada seinu.

Zephyrin jätkab evangeeliumitööd ja ristimist. Praegu on kogudusel 439 liiget pluss palju lapsi ja külalisi. Peale selle on moodustatud naaberpiirkondades väiksemad grupid.

Üks koguduseliige, lesknaine, elab uuest kirikukohast viis kilomeetrit allamäge. Ta armastab Jumala tõe, kuid kirik on tema jaoks jalgsi kõndimiseks liiga kaugel ja ühistransporti pole. Ta pakkus maatükki, kuhu ehitada lihtne palvela. Nüüd käib tema maale ehitatud kirikus umbes 70 inimest, kellest suurem osa on emakoguduse liikmed. Naaberkülast tulnud peatuvad sageli, et küsida kiriku kohta või osaleda uskllike jumalateenistusel. Hiljutiste evangeelsete koosolekute tulemusel kasvas liikmete arv 90-ni.

Jumalal on kogu Rwandas lapsi, kes pole veel kuulnud Tema peatselt tulekust. Teie misjoniannetused aitavad toetada maailmamisjonit ja teisi koguduse rajamise pingutusi. Aitäh annetuste eest.

Lühidalt

* Rwanda asub Burundist põhjas ning Uganda, Tansaania ja Kongo Demokraatliku Vabariigi vahel. Sarnaselt Burundile on Rwanda väike riik, kus on palju elanikke, peaaegu 10 miljonit.

* Rwanda on mäginine maa, kus on farmid kõikjal

peale kõige konarlikuma ala. Viljakal aastaajal näeb Rwanda välja nii, nagu oleks maastikule tõmmatud roheliselaiguline lapitekk.

* Läbi Põhja-Rwanda jookseb ekvaator, kuid riigi kõrguse tõttu merepinnast püsib aastaringselt mõõdukas kliima.

* Suurim linn on pealinn Kigali, kus on umbes 656 000 elanikku.

*13. veebruar 2010
Rwanda*

Prince Bahati

Kadunud laps

Prince Bahati

„Denise!“ hüüdis ema. „Tule!“ Ema haaras väikse tüdruku käest ja tiris teda kodu poole. „Sõdurid tulevad! Me peame peitu minema!“ Denise ei mõistnud ema sõnu, kuid tajus ema hirmu. Denis nägi isa kompsu sidumas.

Väike perekond kiirustas tolmust teed pidi, kuhu tuli järjest enam inimesi, kes põgenesid elu eest. Oli aasta 1994.

Nad kõndisid tunde, varjates end kõrges heinas või väikestes metsasaludes, kui keegi arvas, et sõdurid on

läheduses. Viimaks jõudis pere Kongo Demokraatliku Vabariigi piirini, kus nad võisid peatuda ja hinge tõmata.

Pere asus elama põgenikelaagrisse, mis koosnes varjualustest ja plastkatetest, kus oli veidi varju kõrvetava päikese ja piitsutava vihma eest. Kuid ikkagi olid nad ohutus kohas või vähemalt nii nad arvasid.

Siis tulid laagrisse nugade ja püssidega mehed ning inimesed karjusid ja põgenesid. Ka Denise jooksis. Aga kus olid ema ja isa? Denise järgnes rahvahulgale, hüüdes samal ajal vanemaid, kuid keegi ei vastanud.

Kurnatult istus Denise maha puhkama. Üks mees pakkus, et kannab teda õlgadel. Tüdruk tundis end turvaliselt. Kuid siis mees väsis ja pani ta maha. „Tule,“ kutsus ta tüdrukut, ise teed pidi edasi minnes.

Äkitselt kostus tulistamist ja karjed lõhestasid õhku. Denise jooksis teelt kõrvale ja peitis end, kuni laskmine lõppes. Siis ühines ta teistega ohutut kohta otsides. Ta nägi inimesi teel lebamas. Siis nägi ta teda – meest, kes oli teda kandnud. Ta lamas nii vaikselt. Kuidagi mõistis Denise, et mees on surnud.

Denise kõndis edasi, järgides pimesi teisi inimesi. Vahel hüüdis ta ema ja isa, kuid vastust ei tulnud. Denise leidis perekonna, kes lubas tal enda juurde jääda, kui ta teeb tööd. Tüdruk kannatas nende väärkohtle-

mist, kuid lõpuks põgenes ja leidis vaeslastekodu, kuhu sai jääda.

Ta kuulis, et sõda on läbi ning tahtis minna koju ja leida vanemad. Aga kus tema kodu on?

Denise jäi vaeslastekodusse, kuni oli piisavalt vana lahkumiseks. Siis võttis ta ette pika teekonna tagasi Rwandasse. Ta magas öösiti metsas. Kõndides küsis ta sageli Jumalalt, miks Ta oli pannud teda nii palju kannatama. Ta ei kuulnud Jumala vastust, aga kui ta muutus araks ja kõht läks tühjaks, leidis ta inimesed, kes andsid süüa ning julgustasid edasi minema.

Lõpuks jõudis Denise Loode-Rwandasse. Seal kohtus ta lahke mehe ja tema naisega, kellega ta sai sõbraks. Kui ta jutustas neile oma loo, soovitasid nad tal lõpetada rändamise ja jääda nende juurde. Nad kutsusid ta oma koju ja andsid talle süüa. Nad kohtlesid teda hästi ja rääkisid talle armastusest. Nad jutustasid Jeesusest ja sellest, kui väga Jeesus teda armastab. Tüdruk sai teada, et need inimesed olid seitsmenda päeva adventistid.

Denise armastas neid inimesi, kes soovisid tal aida pereks leida. Aga kui nad ei leidnud ühtegi elusolevat sugulast, palusid nad Denise'ilt luba, et teda lapsendada. Denise oli nõus. Viimaks ometi oli tal jälle kodu ja keegi hoolitses tema eest.

Paar rääkis Denise'ile sageli Jumalast. Nad tutvustasid talle Jeesust ning peagi võttis tüdruk Jeesuse oma Päästjaks.

Kuid õhtuti mõtles Denise sageli oma päris perele. Kasuisa viis Denise'i pealinna Kigalisse. Ta tutvustas teda adventraadiojaama (Lootuse Hääle Raadio) juhatajale ja ta rääkis seal oma loo. Diktor kutsus üles kõiki, kes teavad midagi Denise'i kohta, raadiosse helistama.

Denise sai teada, et tema isa oli põgenikelaagris surnud. Kuid ta ei saanud iial teada, mis juhtus emaga. Ta kuulis, et tal on veel sugulasi Rwandas ning kunagi tahab ta nendega kohtuda. Kuid ta on kahevahel: ta armastab oma kasuvanemaid ja Jumalat, kelle armastust nad talle õpetasid. „Nad andsid mulle vaimulikud juured ja tulevikulootuse,“ ütleb ta.

Kuigi tema maine isa on surnud, teab Denise, et taevane Isa armastab teda tingimusteta. Tema hoidis Denise'i elu, kui ta rändas kodu ja peret otsides läbi mitme riigi. „Nii paljud inimesed hukkusid genotsiidi ajal ja siiski hoidis Jumal mind,“ ütleb ta. „Ta päästis mind, kui ma Teda veel ei tundud, ning tõi mind surmast uude ellu Jeesuses.“

Meie misjoniannetused aitavad tuua uut elu neile, kes käivad pimeduses. Aitäh annetuste eest.

Lühidalt

* Rwanda on väike, kuid tiheda asustusega riik Kesk-Aafrika idaosas. Pealinnas Kigalis on 656 000 elanikku.

* Kolm neljandikku Rwanda asukatest elab väljaspool linnu väikestes farmides, mis on puistatud laiali kõikjale mägisel alal. Peamised kasvatatavad viljad on magusad kartulid, oad, banaanid, mais, teraviljad ja puuviljad, mis tagavad perekonnale esmase toidu.

* Rwanda kaks peamist inimrühma on tutsid ja hutud. 1994. aastal puhkes nende kahe rühma vahel sõda ning peaaegu miljon inimest sai surma. Tuhanded põgenesid põgenikelaagritesse, kuhu nad jäid enne kodumaale naasmist paljudeks aastateks.

20. veebruar 2010
Rwanda

Alphonse Mugirianeza

Jumalale tähtis

Alphonse Mugirianeza

[Paluge see mina-vormis lugu meesterahval ette kanda.]

Minu nimi on Alphonse ja ma elan Rwandas. Üks mu algkoolikaaslastest oli seitsmenda päeva adventist. Me vestlesime sageli Jumalast ja isegi uurisime koos Piiblit. Pärast seda, kui ta ära kolis, jätkasin Piibli lugemist. Avastasin asju, mida ma ei mõistnud ja mul tekkis palju küsimusi, millele polnud kedagi vastamas.

Kui mõned teised adventsõbrad kutsusid mind hiljem oma kirikusse, siis ma läksin. Pastori jutlus vastas mu küsimustele. Jätkasin kirikus käimist ja võtsin Jeesu-

se vastu oma Päästjana. Olin siis umbes 15-aastane.

Mu ema oli just surnud ja kui isa sai teada, et käin adventkirikus, käskis ta selle lõpetada. Ma olin teismeline, kuid siiski isa võimu all. Aga ma teadsin, et ususse puutuvad otsused pidin tegema ise. Viimaks lubas isa mul kirikus käia, ent ei lubanud mul talle usust rääkida. Ta hoiatas, et kui ühinen adventkogudusega, pean endale teise elukoha otsima.

Siis jäi mu isa haigeks. Ma kinnitas talle, et Jumal armastab teda, ning ta kuulis sageli pealt, kuidas ma tema eest palvetasin. Tema suhtumine Jumalasse ja minu usku muutus. Ta ütles, et ma võin lasta end adventkogudusse ristida.

Palusin isa, et ta lubaks mul kutsuda kohaliku kogudusevanema tema eest palvetama. Ta nõustus ning kogudusevanem ja mitu koguduseliiget tulid isa külastama. Nad vestlesid mu isaga ja küsisid, kas ta usub Jeesusesse. Isa noogutas. Nad palvetasid tema eest ning sel päeval võttis isa Jeesuse oma Päästjaks. Kolme päeva pärast ta suri.

Äkitselt olin teismeline perepea, kes pidi hoolitsema noorema venna ja õe eest. Peagi pärast isa matuseid läksin riigieksameid tegema, et pääseda keskkooli. Jumal õnnistas mind ja hoolimata probleemidest sain eksamitest läbi.

Mu vend ja õde läksid sõprade juurde elama, kuid ma tundsin kohustust tasuda nende õppemaksu. Ma käisin veel koolis ega näinud võimalust õppimise ajal raha teenida. Seega tulin koolist ära ja astusin sõjaväkke. Mulle ei meeldinud olla sõdur, kuid selle abil sain raha, et vend ja õde võiksid edasi õppida.

Pärast kolme sõjaväeaastat lasti mind vabaks ja ma naasin koju oma elu jätkama. Mul oli palju rahalisi raskusi, kuid ma lõpetasin keskkooli. Mu sõber kogudusevanem aitas mind. Pärast kooli lõpetamist soovitas ta mul minna pealinna Kigalisse tööle.

Ma leidsin tööd puusepa abilisena ja seejärel valvurina. Tööandja lubas mul päeval adventülikoolis õppida ja öösel töötasin tema heaks valvurina. Niimoodi sain palgast tasuda oma õppemaksu. Kuid siis läks mu tööandja tagasi oma koju Kenyasse ning äkitselt ei olnud mul tööd. Ilma tööta ei saanud ma õpinguid jätkata.

Palusin sõpradel minu pärast palvetada, et Jumal võimaldaks mul õpinguid jätkata. Nad julgustasid mind, öeldes, et Jumal on ustav, kui me Teda usaldame. Mul oli meeles, kuidas Jumal oli varem minu eest hoolitsetanud, ning ma klammerdusin Tema tötuste külge.

Sõbrad soovitasid mul rääkida oma probleemidest rektorile. Rektor kuulas ja palvetas koos minuga. Seejärel organiseeris ta mulle töökoha valvurina, et saaksin õpinguid jätkata.

Ma elan koos mitme sõbraga väikeses toas ülikoolilinnaku lähedal. Saan oma töökohal palka täpselt nii palju, et tasuda õppemaks ja üür. Ma palvetan palju raha pärast raamatute ja toidu jaoks ning Jumal hoolitseb mu eest alati. Mõni päev süüa ainult ühe korra, et napist rahakogusest jätkuks võimalikult kauaks. Aga kui mu vajadus on kõige suurem, muretseb Jumal raha.

Ma õpin haridusteaduskonnas, et saaksin vastata Jumala kutsele õpetada teisi. Kuigi mul on raskusi, õnnistab Jumal mind. Olen läbi saanud kõigist kursustest, mida olen võtnud. Palve ja usu kaudu näen oma silmaga täitumas võimatut unistust haridusest.

Genotsiidi ajal toimunud hävingu tõttu ehitab Kesk-Aafrika Adventülikool uut linnakut pealinnas Kigalis. Siin õpib üle 2200 tudengi, kellest paljud ei ole adventistid. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada linnaku mitmeotstarbelise keskuse, millest saab linnaku keskne osa. Aitäh, et aitate ehitada seda ülikooli, mis teenib nii paljusid, kes ei tunne Jeesust nii nagu meie.

Misjoniteated

* Kesk-Aafrika Adventülikool (AUCA) rajati Rwandas 1984. aastal, et see teeniks kogu prantsuse keelt rääkivat Aafrika piirkonda.

* Pärast 1994. aasta genotsiidi jäi ülikooli regioon ebakindlaks ning lõpuks võttis valitsus koolilinnaku üle ja andis kogudusel krundi pealinnas Kigalis ning hüvitusraha, millega ehitada ülikool taas üles.

* Praegu on ülikoolil ainult üks suur hoone, kus on klassiruumid ja administratiivruumid. Kuid siin õpib üle 2200 tudengi, kellest suurem osa on mitteadventistid.

27. veebruar 2010
Rwanda

Pierre, Deo, Esdras

Jumalas ühendatud vennad

Pierre, Deo, Esdras

Pierre komberdas mööda punase liivaga kaetud teed, järgnedes teistele, kes läksid tema ees. Ta ei teadnud, kuhu ta läks, kui teadis, et peab saama eemale ähvardavast surmast.

Pierre oli 9-aastane, kui Rwanda genotsiid võttis 800 000 rwandalase elu ja hävitas tema senise elu. Pierre'i isa, kes oli pastor, kogus oma üheksa last enda juurde ja ütles neile pühalikult: „Ma ei tea, mis juhtub. Kuni elate, jääge Jumalale ustavaks. Ärge unustage hingamispäeva. Ärge unustage oma usku.“

Kui sõdurid tulid, põgenes perekond kirikusse, et varju leida. Kuid sõdurid panid kiriku põlema. Pierre tunneb seni suitsuhaisu, kuuleb ikka veel tema ümber surevate inimeste karjeid. Kuidagi õnnestus tal hoonest välja pääseda ja põgeneda, ilma et teda oleks maha lastud. Kuid mis juhtus tema perega? Ta ei teadnud.

Pierre järgnes teistele, kes põgenesid naaberriiki Burundisse. Ta jäi põgenikelaagrisse, kuni öeldi, et on ohutu Rwandasse tagasi pöörduda. Taas kõndis ta mööda tolmust teed, seekord kodu poole.

Ta leidis oma kodulinna. Ta leidis tuhahunniku kohalt, kus oli asunud kirik. Ta leidis luid. Mingil kombel teadis ta, et on ainus, kes oli ellu jäänud. Ta oli üksinda. Südames kõlasid isa sõnad: „Jää Jumalale ustavaks, tulgu mis tuleb.“

Pierre'i tädi, kes elas naaberriigis Ugandas, tuli appi sugulasi otsima. Ta võttis Pierre'i enda juurde elama. Koos alustasid nad uut elu. Aja jooksul muutus terav piin kaotuse pärast tuimaks valuks. Usk Jumalasse tugevnes. Siis, ilma mingi hoiatuseta, sai tema tädi õnnestuses surma. Jällegi oli Pierre üksinda. Ta oli 14-aastane ega teadnud, mida teha või kuhu minna. Usk oli kõik, mis tal oli. Rwanda valitsus tagas genotsiidis ellujäänutele tasuta hariduse ning keegi aitas Pierre'il keskkooli astuda. Ta jagas tuba kahe poisiga, Esdrase

ja Deoga, kes olid samuti genotsiidis oma perekonnad kaotanud. Kolmest poisist said nagu vennad, kes olid üksteisega seotud kaotuse ja tragöödia kaudu.

Pierre lõpetas keskkooli ja talle anti täisstipendium Rwanda riiklikus ülikoolis õppimiseks. Kuid ta loobus pakkumisest. Ta soovis õppida Kigalis asuvas advent-ülikoolis, kuigi tema genotsiidiohvri hüvitis ei katnud kõiki kulusid. „Sa oled segane!“ ütlesid sõbrad talle. „Võta stipendium vastu!“

Kuid Pierre ei kuulanud neid. Ta tahtis õppida advent-ülikoolis. „Jumal hoolitseb minu eest,“ ütles ta neile. Kui Esdras ja Deo mõistsid, et Pierre oli kindlalt otsustanud astuda adventülikooli, esitasid ka nemad avalduse seal õppimiseks. Lõppude lõpuks olid nad ju vennad.

Poisid võeti adventülikooli vastu. Nad jagavad väikest tuba ülikooli lähedal asuvas majas. Poisid panevad rahad kokku, kuid neil pole iial piisavalt korraliku toidu jaoks. Vahel jagavad nad isegi oma napi toiduse nendega, kel on veelgi vähem.

Esdras ja Deo märkasid erinevusi oma endiste õpetajate ning adventülikooli personali ja tudengite vahel. Ülikooli õppejõud oli isiklikult huvitatud tudengite vajadustest ja jagasid nende probleeme. Nad andsid nõu ja palvetasid nende eest. Palve ei olnud lihtsalt formaalsus – see oli kooli põhialus.

Pierre kutsus Esdrase ja Deo hingamispäevastele ja nädala sees toimuvatele jumalateenistustele. Suuremad jumalateenistused peeti ülikooli avatud staadionil, sest jumalateenistuste jaoks polnud hoonet. Kuid nad läksid siiski. Üsna pea mõistsid poisid, miks oli Jumal Pierre'i elus nii oluline.

Kooli viimase palvenädala ajal andsid Esdras ja Deo oma elu Jumalale ning valmistuvad ristimiseks. Pierre on rõõmus, et kord tragöödiaga seotud vennad on nüüd ühendatud usus, mis on tugevam kui surm.

Sarnaselt Pierre'ile ja tema sõpradele ning tuhandetele teistele, kes elasid Rwanda genotsiidi üle, taastub ka Kesk-Aafrika Adventülikool hävingust. Valitsus võttis ära algse koolilinnaku, mis asus ikka veel ebastabiilses piirkonnas. Nad andsid kirikule maad mäe otsas pealinnas Kigalis ning raha, et linnak üles ehitada. Praegu õpib selles veel lõpetamata ülikoolis 2200 tudengit. Üle poole neist on mitteadventistid.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada linnaku mitmeotstarbelise hoone, mis annab tudengitele koha jumalateenistusteks ja oma usu tunnistamiseks teistele, kes sarnaselt neile õpivad, kuidas Jumal hoolitseb nende eest igakülgset.

Misjoniteated

* Kesk-Aafrika Adventülikool asub Rwanda pealinnas Kigalis. Selles õpib üle 2200 tudengi, kellest suurem osa on mitteadventistid. Kuid selle teenimistööd takistab suure saali puudumine, kus saaks pidada jumalateenistusi ja teisi suuremaid üritusi.

* Eelmisel aastal alustati linnakus mitmeotstarbelise hoone ehitamisega, et rahuldada tungiv vajadus. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada selle hoone, mis teenib kõiki tudengeid, hoolimata nende usust.

6. märts 2010
Rwanda

Laurent Hagumakwiha

Kristuse võib leida ka põgenikelaagris

Laurent Hagumakwiha

Sarnaselt paljudele rwandalastele pöörduti ka Laurent'i elu pea peale 1994. aasta etnilises sõjas, mida tuntakse genotsiidina. Ta oli olnud keskkooliõpetaja, kui temal ja ta perel tuli vägivalda eest põgeneda.

Nende ajutiseks koduks sai põgenikelaager. Laurent'i pere ootas temalt juhtimist ja rahalist ülalpidamist. Kuna põgenikelaagris polnud koole, kus õpetada, teenis ta elatist koduõlut müües.

Laurent'i südametunnistus piinas, kui ta õlut müüs. Ta palus Jumalalt teisi võimalusi raha teenimiseks.

Ta kohtas laagris naist, kes soovis talle Jumalast rääkida. Kui naine ütles, et hingamispäev, Jumala püha päev, on laupäev, vaidles Laurent, et Issanda päev on pühapäev. Naine andis talle raamatu „Suur võitlus“. „Loe seda,“ ütles ta.

Laurent luges raamatut ning avastas hämmastusega Piibli tõed, mida ta varem ei teadnud. Raamatu lehekülgedel avaldusid Jumala armastus, lunastusplaan Jeesuse kaudu ning Tema tagasitulekutõotus uuel ja kaunil moel. See raamat veenis Laurent'i, et naisel oli õigus.

Laurent'i elu muutus. Ta lõpetas õlle joomise ja müümise ning loobus teistest ebatervislikest harjumustest.

Laurent sai teada, et see naine oli seitsmenda päeva adventist. Ta oli tundnud Rwandas adventiste, kuid oli nad kõrvale tõrjunud, pidades neid vähikuteks, kes ei tea midagi. Äkitselt mõistis ta, et need inimesed teadsid Jumalast rohkem kui tema!

Naine kutsus teda teiste usklikega hingamispäeval jumalateenistusele ja ta läks. Ta jätkas grupiga kooskäimist ja palus ristimist.

Kuid Laurent oli pettunud. „Ma arvasin, et ristimine pesi mu pattudest puhtaks ning ma ei patusta enam,“ selgitas ta. „Ent peagi mõistsin, et olin ikka veel patune samade võitlustega nagu varem.“

Laurent mõistis, et ka tema kaasusklikud ei olnud täiuslikud. Ta palvetas ja uuris Jumala Sõna, et leida

vastuseid küsimustele. Ta leidis rahu teadmises, et järgib oma elus Jumala tahet.

Laurent ja tema pere läksid tagasi Rwandasse. Nad leidsid adventkiriku. Liikmed tervitasid teda südamlikult.

Ta sai tööd õpetajana teise küla protestantlikus koolis. Laurent sai teada, et selles koolis käivad mõned adventlapsed. Ta organiseeris lastele hingamispäeval kokusaamise, kuid kool ei lubanud adventlastel kooli territooriumil jumalateenistust korraldada ega kellelegi oma usust rääkida. Ning Laurent'il ei lubatud oma perekonda kooli õpilastega jumalateenistusele tuua. Seega oli ta kõigepealt kodus perega jumalateenistusel ja läks seejärel kooli, et juhatada adventlaste jumalateenistust.

Laurent rääks oma usust teistele külaelanikele ning mõne aja pärast pidas ta evangeelseid koosolekuid väljas, mäenõlval. Oli vihmaperiood ja Laurent palvetas, et Jumal hoiaks vihma koosolekute ajal tagasi. „Sageli kerkisid üles rasked vihmapiilved ja me nägime eemal vihma sadamas, kuid Jumal hoidis vihma tagasi,“ ütleb Laurent. Koosolekute tulemusel ristiti 19 inimest.

Kohaliku misjoniosakonna abiga ostis väike usklike grupp maatüki, millel peeti evangeelseid koosolekuid. Kuigi neil pole ikka veel kirikut, pidasid nad samal kohal veel evangeelseid koosolekuid. Nende koosolekute tulemusel ristiti 60 inimest.

Laurent soovib teha Jumala jaoks rohkem. Ta tunneb, et Jumal kutsub teda õppima ja pastoriks valmistuma. Usus leppis ta oma naisega kokku, et jätab pere külla, kus naine töötab õpetajana, ning astub Kesk-Aafrika Adventülikooli teoloogiat õppima.

Laurent ei tea, kuidas täpselt hoolitseb Jumal tema ja ta pere eest õpingute ajal, kuid ta teab, et Jumalal on selleks tuhandeid mooduseid. „Ma tean, et Jumal soovib, et ma töötaksin Tema heaks ning Ta ei jäta meid maha,“ ütleb ta.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada Kesk-Aafrika Adventülikoolile mitmeotstarbelise kirikuhoone. Selles ülikoolis õpib üle 2000 noore inimese, kellest paljud ei ole adventistid. Meie annetused aitavad jõuda nendeni Jumala armastusekuulutusega.

Misjoniteated

* Peale genotsiidi on Rwanda valitsus püüdnud oma kodanike ellu tuua võrdsed õigused ja normaalse olukorra. Lastel, kes kaotasid genotsiidis vanemad, on õigus tasuta haridusele kuni kõrgkoolitasemeni, kusjuures nad peavad maksma ainult majutuse eest. Niisiis on tuhandetel lootus helgemale tulevikule.

* Õpilastel, kes käivad kümnetes adventistide alg-

ja keskkoolides või Kesk-Aafrika Adventülikoolis, on võimalus tulevikuks valmistudes kohtuda Päästjaga.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamis-päeva annetustest aitab lõpetada Kesk-Aafrika Advent-ülikooli juurde kerkiva mitmeotstarbelise kirikuhoone ehitust.

*13. märts 2010
Kenya*

Hannah Kanini

Jumala valitu

Hannah Kanini

„Sellest hetkest, mil otsustasid järgida neid adventiste, pole sa enam minu naine!“ Hannah’ mehe vihased sõnad tungisid talle südamesse, kuid ta ei öelnud sõnagi.

15 aastat oli Hannah koos abikaasaga teeninud pastorina Nairobi lähedal asuvas linnas Kenyas. Tema töö oli viljakas ja rõõmurohke. Inimesed austasid teda ja tööd, mida ta Jumala nimel tegi. Kuid tema peres käärised probleemid.

Hannah’ mees muutus naise töö peale armukadedaks. Kord kui naine läks kiriku peakorterisse palga järele, öeldi talle, et ta on ametist lahti öelnud ega tööta

enam kirikule. Hannah oli jahmunud. Ta mõistis, et ta mees pidi olema kirjutanud lahkumisavalduse, et sundida teda tööst loobuma.

Hannah läks koju tagasi ja püüdis olla hoolitsev naine. Kuid mees muutus aina nõudlikumaks. Ta ei andnud enam raha toidu ostmiseks. Hannah oli masenduses. Tundes end väljatõugatuna, lõpetas ta kirikus käimise.

Hannah' l oli vaja saada eemale ja palvetada. Tal polnud raha bussiga sõitmiseks, niisiis kõndis ta jala. Kuna tal polnud midagi süüa, jäi ta nõrgaks. Üks pastorist sõber leidis ta ja viis koju, kus ta naine Hannah' le süüa andis. Nad palvetasid koos kolm päeva. Siis läks Hannah koju tagasi.

Kui Hannah kodu poole kõndis, kuulis ta kedagi turuplatsil jutlust pidamas. Ta jäi kuulama. Mehe sõnad liigutasid teda sügavalt ja ta järgis tekste oma Piiblist. Kuigi ta oli olnud pastor, polnud ta iial varem selliseid asju kuulnud. Ja ometi olid need tema Piiblis olemas. Ta ei saanud eitada, et kuuldu oli tõde.

Kui teenistus lõppes, hakkas Hannah sügavas mõttes kodu poole minema. Äkitselt kuulis ta enda tagant häält. „Hei, sina, Jumala valitu, jää seisma!“ Hannah pöördus ja nägi meest, kes oli just jutlustanud.

„Ma nägin sind kõnelemise ajal,“ ütles mees. „Jumal näitas mulle, et ma pean sinuga rääkima. Sellepärast nimetasin sind 'valituks'.“

Hannah mõistis, et Jumal vastas tema abipalvetele. Mees kutsus teda koosolekutele ja Hannah nõustus. Siis läks ta koju.

Oma üllatuseks sai Hannah teada, et tema mees ja lapsed olid käinud samadel koosolekutel, kus ta ise oli äsja viibinud. Perekond käis koosolekutel edasi. Hannah' südames tugevnes veendumus, et kõigest hoolimata peab ta kuuletuma Jumalale ja järgima tõdesid, mida pastor nii selgelt esitas.

Järgmisel päeval läks Hannah pastorit otsima, et temaga vaimulikest asjadest rääkida. Ta selgitas, et oli ka pastor, kuid et need jutlused olid äratanud temas huvi rohkem teada saada. Nad vestlesid kaks tundi Jumala tahtest, hingamispäevast ja teistest tõdedest, mis olid Hannah'le uued.

Hannah' mees käis koosolekutel, kuni pastor rääkis hingamispäevast. Siis jättis ta käimise. Tajudes Hannah' soovi järgida Jumalat täielikult, ähvardas ta: „Hetkest, mil hakkad neid adventiste järgima, pole sa enam mu naine!“

Hannah ei öelnud midagi, kuid teadis, et ühineb nende inimestega, kes kuuletuvad *kõigile* Jumala tõdedele, ükskõik mis see talle maksma läheb. Tõed, mida ta tundma õppis, vabastasid ta vaimulikest ahelatest, millega ta oli nii kaua seotud olnud. Ta tegi otsuse saada adventkoguduse ristitud liikmeks.

Taas ähvardas mees teda: „Kui need inimesed sind ristivad, las nad siis olla sulle ka meheks.“

Kodune elu muutus talumatuks. Hannah oli sunnitud võtma lapsed ja põgenema oma vanematekoju. Adventpastorid külastasid teda seal ja rääkisid perele tõdedest, mida Hannah oli armastama hakanud.

Peagi peeti Hannah' vanemate kodukülas evangeelised koosolekud. Ristiti 30 inimest, kaasa arvatud Hannah' vanemad. Hannah' isa annetas kiriku jaoks maad. Praegu on selles külas 60 koguduseliiget.

Nüüd töötab Hannah maailmamisjoni töölisena külas, kus ta kunagi oli pastor. Töö on raske, kuid Hannah räägib püsivalt Jumala armastusest ja tõdedest, mis muutsid ta elu.

Teie misjoniannetused aitavad toetada maailmamisjoni töölisi nagu Hannah, kes kuulutavad inimestele Jumala päästesõnumit.

Lühidalt

* Kenya asub Aafrika idarannikul. Riigikeeled on inglise ja suahili, mis on peamine ärikeel Kenyas ja lõunas asuvas Tansaania.

* Kenyas on Kesk-Aafrika Idadivisjoni keskus; divisjoni kuuluvad veel Burundi, Kongo Demokraatlik Vabariik, Djibouti, Eritrea, Etioopia, Rwanda, Soma-

lia, Uganda ja Tansaania.

* Ida-Aafrikas elab umbes 2,4 miljonit adventisti ehk üks adventist iga 119 elaniku kohta. Divisjon teenib sadadest etnilistest ja keelerühmadest pärinevaid inimesi. Siiski on kolm kõige enam kasutatavat keelt inglise, prantsuse ja suahili, Ida-Aafrika ärikeel.

20. märts 2010
Kenya

Christine Kamwanga

Laps-pruut

Christine Kamwanga

Kui 8-aastane Christine pöördus isa karjaga koju tagasi, tajus ta õhus ärevust. Ema ja tädid jutlesid elavalt, valmistades peoks toitu. Christine'i vanem õde abiellus.

Christine on masai tüdruk, kes elab Lõuna-Kenya tasandikel. Masaid on karja kasvatav rändrahvas.

Igal hommikul lasi Christine loomad enne koitu okaspõõsaaedikust välja ja viis karjamaale sööma. Ta tahtis kooli minna, kuid isa keeldus. „Tüdrukutel ei ole abiellumiseks vaja osata lugeda ega kirjutada,“ ütles ta. Masai kultuuris abielluvad tüdrukud 13-aastaselt, va-

hel isegi nooremalt, sageli meestega, kes on palju vanemad ja kel on juba mitu naist.

Pulmapeo päeval tõi Christine karja varakult koju, et saaks pidustusi jälgida. Ta nägi isaga vestlemas meest, kellega pidi ta õde abielluma. Mees oli peaaegu isavannune ja nägi vihane välja. Õde polnud kusagil näha.

Äkitselt tuli mees tema juurde, haaras tast kinni ja hakkas vana auto poole minema. Christine karjus hirmust, kuid mees hoidis teda kõvasti. Ta avas autoukse ja lükkas tüdruku autosse. Seejärel istus ka ise sisse ja kihutas minema.

Alles siis, kui auto peatus väikese maja ees ja mees käskis tal välja tulla, mõistis Christine, et isa oli andnud tema kadunud õe asemel sellele mehele pruudiks. Pisarad tungisid ta silmi.

„Sa oled nüüd mu naine,“ ütles mees rämeda häälega. „Sa teed kõik nii, nagu mina ütlen.“ Mehe ema tuli onnist välja ja käskis hirmunud tüdrukul vett tuua. Christine võttis veekannu ja läks sinnapoole, kuhu naine sõrmega osutas.

Sel ööl nuttis 8-aastane Christine pimeduses kibe-dalt. Ta oli hirmul ja üksinda. Ta tundis puudust emast ja kartis oma värsket ämma. Ilma mingi hoiatuseta oli ta kaotanud viimasegi lootuse kunagi kooli saada.

Christine jäi meheemaga, kes kohtles teda julmalt. Igal õhtul nuttis Christine end magama.

Mõne nädala pärast tuli ukse taha üks naine koos politsei ja lastekaitseametnikuga. Nad viisid Christine ära ning politsei vahistas mehe liiga noore tüdrukuga abiellumise eest. Christine oli hirmul, kuid rõõmus, et pääses eemale mehest ja tema emast.

Kui naine sõitis üle Kenya tasandiku, rääkis ta lahkelts Christine'iga. „Ma viin su kooli, kus sa saad elada ja õppida ning oled kaitstud mehe eest, kes viis su pere juurest ära,“ ütles ta. Christine suutis vaevu oma kõrvu uskuda. Kool! Christine saab kooli minna! Ta mõistis, et tema unistused polnud üldse surnud.

Kui nad kooli juurde jõudsid, viis naine Christine'i enda koju. Mõne minuti pärast astus tupp tema õde. Christine langes õele kaela ja nuttis rõõmust. Ta pole ükski, isegi mitte koolis!

Mõne päeva pärast alustas Christine tundidega. Õde aitas tal kohaneda ja varsti läks tal õpingutes hästi. Kui õppeveerand lõppes, läksid mõned tüdrukud paariks päevaks koju. Kuid direktress seletas Christine'ile, et isa oli tema ja õe peale pahane ning neil pole ohutu koju minna. Nii jäid Christine ja tema õde kooli.

Kool, kus Christine ja tema õde käivad, on adventkool masai tüdrukutele, kellest suurem osa on päästetud varajastest abieludest või rasketest perekondlikest oludest. Tüdrukud õpivad vastutustundlikkust ja meeskonnatööd, kui nad valmistuvad tulevikuks, mil nad

võivad täita oma unistused. Paljud tüdrukud lõpetavad keskkooli ja mõned on läinud ülikooli. Christine tahaks saada arstiks, et aidata oma rahvast.

Christine'i isa ei ole enam tüdrukute peale vihane. Ta on oma tütarde ja nende tuleviku üle uhke. Christine õpib enamat kui lihtsalt maailmakodanik olema. Ta õpib, kuidas olla ka taeva kodanik. „Jeesus on päästnud mind patust ning andnud lootuse tulevikule ja uuele elule, millest ma ei julgenud varem unistadagi,“ ütleb ta.

Eraisikute algatusel rajatud masaide pääste- ja rehabilitatsioonikeskus saab nüüd abi meie misjoniannetustest, et päästa tüdrukud soovimatust abielust ja anda neile haridus eluks Kristusega.

Lühidalt

* Masaid on karja kasvatav rändrahvas, kes elavad Lõuna-Kenyas ja Põhja-Tansaania. Nende kari on nende rikkus ning nad rändavad paigast teise, et leida värsket karjamaad.

* Enamik masaidest elab väikestes majades, mida nimetatakse *kraal*'ideks või *boma*'deks (suahili keeles). Need on tehtud roigastest ja tihendatud loomastõnnikuga.

* Masaide jaoks on vähe koole ja need on enamasti väikestest küladest väga kaugel. Vanemad arvavad, et

haritud tütardest ei saa häid naisi. Alles siis, kui tüdruk tõestab, et haridusega saab ta olla perekonnale väärtuslikum, võtavad vanemad arvesse tüdruku soovi koolis käia.

27. märts 2010

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Tuleviku ehitamine

Osatäitjad: kolm kõnelejat – jutustaja ja kaks reporterit. *[Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et suudavad materjali kindlalt ja ilmekalt ette kanda. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt, lisamaks vajadusel häälevarjundeid.]*

Abivahendid: suur Kesk-Aafrika Idadivisjoni kaart. *[Laadige adventmisjoni veebilehelt alla PowerPointis tehtud esitlus, kuvage kaart projektoriga ekraanile või joonistage kaart suurele paberile.]*

Jutustaja: sellel kvartalil oleme käsitlenud Kesk-Aafrika Idadivisjoni. Siia kuuluvad sellised riigid nagu Burundi, Kongo Demokraatlik Vabariik, Djibouti, Erit-

rea, Etioopia, Kenya, Rwanda, Somaalia, Tansaania ja Uganda. Kuigi kogudus püüab mõnedes neist riikidest alles kanda kinnitada, elab piirkonnas 2,4 miljonit adventisti. See teeb imetlusväärseks suhteks ühe adventisti iga 119 elaniku kohta.

Mitmes selle divisjoni riigis on hiljuti olnud tsiviilrahutused, kaasa arvatud kahes riigis, mis saavad osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest. Kuna me pole tulnud siia rääkima surmast ja hävingust, siis on oluline teada, et kogudus ehitab end neis riikides üles ja usklikud vaatavad lootusrikkalt tulevikku.

Täna kõneleme kahest Mandri-Aafrika väikseimast riigist, Burundist ja Rwandast. Need asuvad Aafrika südames. [*Näita Burundit ja Rwandat kaardil.*] Kuigi need riigid on väikesed, on need tihedasti asustatud. Enamik inimesi elab maa-asundustes ning teenib elatist väikestel, viljaka vulkaanilise päritoluga pinnasega maalappidel põldu harides.

Meie esimene lugu on Burundist.

Esimene reporter: Burundi on väike, kuid tihedasti asustatud riik. Enamik inimesi elab pereasundustes ja harib kodu lähedal põldu. Umbes üks igast 78 Burundi elanikust on seitsmenda päeva adventist ning

suurem osa usklikest elab neist maa-asundustes. Pealinnas Bujumburas, kus on umbes 325 000 elanikku, on suhteliselt vähe adventiste. Siiski on see linn riigi äri- ja hariduskeskus ning siin asub valitsus.

Nüüdseks on väike kliinik juba palju aastaid täitnud Bujumbura elementaarseid meditsiinilisi vajadusi. Kliinik asub kesklinnas väga heas kohas. Kuigi kliinik on väike, on see köitnud mitme tuntud rahvusvahelise organisatsiooni tähelepanu, kes kasutavad seda oma töötajate meditsiiniliseks läbivaatuseks. Koguduse juhtidel on aastaid olnud unistus laiendada kliinikut, et jõuda selles suures linnas enamate inimesteni.

Hiljuti sai kogudus loa ehitada oma maale haigla. Lõpuks peaks selles olema 60 statsionaarset voodikohata, erakorralise meditsiini osakond, intensiivraviruumid, sünnitusosakond ja hambaravikliinik. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest, mida me täna anname, aitab lõpetada selle haigla esimese ehitusetapi. See on tõesti evangeeliumitöö parem käsi, sest see teenib riigi pealinna suurt elanikkonda.

Jutustaja: Rwanda asub Burundist põhja pool [*näita kaardil Rwandat*]. Selle riigi usklikte edasi liikumiseks ja tuleviku rajamiseks on kolm projekti. ... [*reporteri nimi*] räägib meile neist.

Teine reporter: Rwandas on üks maailma suuremaid adventistide suhtarve – üks adventist iga 22 elaniku kohta.

1984. aastal avas Kesk-Aafrika Adventülikool (AUCA) ukseid Aafrika prantsuse keelt kõnelevale elanikkonnale. Selle asukoht – mäenõlval, tunni tee kaugusel pealinnast Kigalist – oli ülikooli jaoks suurepärase. 1992. aastal õppis koolis 445 tudengit.

Siis puhkes 1993. aastal etniline sõda. Ülikool suleti ja tudengid saadeti koju. Piirkond, kus kool asus, jäi poliitiliselt ebastabiilseks ja lõpuks võttis Rwanda valitsus selle üle sõjaväebaasina kasutamiseks. Kogudusele anti maad Kigalis ja rahaline hüvitus, mis võimaldas taas alustada ülikooli ehitamist.

Praegu on Kesk-Aafrika Adventülikoolis 2200 tudengit, neist suurem osa mitteadventistid, kuigi koolil pole ühiselamuid ega toidukohta, vaid ainult üks lõpetatud hoone. Ülikooli juhtkonna sõnul on suurim vajadus koosolekute saali järele, mis oleks kombinatsioon kirikust ja mitmeotstarbelisest hoonest, kus saaksid toimuda loengud, jumalateenistused, palvenädala üritused ja muud ühiskondlikud tegevused.

Selle jumalateenistuste ja loengute saali järele oli nii suur vajadus, et ehitamist alustati juba rohkem kui aasta tagasi. Meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva

annetus aitab lõpetada hoone ja särada sellel valgusena mäel Rwandas.

Et Rwanda kogudus oleks jätkuvalt tugev ja sel oleks helge tulevik, peame keskenduma koguduse ja kogukonna lastele. Kuigi meil on Rwandas mitmeid algkooli, jääb lastetöö kohalikes kogudustes sageli lasteõpetajate vastava koolituse puudumise taha.

Osa tänasest annetusest aitab rahastada koolitust ja muretseda abivahendeid, et toetada koguduse lastetööd rohkem kui 1400 adventkoguduses kogu Rwanda Unioonis.

Jutustaja: Rwanda ja Burundi usklikud palvetavad, et te toetaksite nende teenimistööd, nii et Jumala töö võiks edasi minna kogu Aafrikas. Ja sel ajal, kui meie annetame nende projektide realiseerimiseks, annavad ka lapsed oma erilise kolmeteistkümnenenda projekti jaoks.

Rwanda valitsus maksab noorte haridust toetades riigi- ja erakoolide, kaasa arvatud adventkoolide õpetajatele palka. Seetõttu on haridus Rwanda lastele peaaegu tasuta. Siiski on tuhandeid lapsi, kes ei saa ikkagi koolis käia, sest nende vanematel pole raha koolivormi ostmiseks. Meie lapsed tahavad tuua muutuse nende laste ellu, kellest paljud ei ole adventkodudest ega

ole kuulnud armastusekuulutust.

Kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuste rahast ostetakse kuni 1000 koolivormi Rwanda adventkoolide õpilastele. Meie lapsed on vaimustuses, et saavad olla kellelegi kasulikud. Toetame neid ja anname samuti misjoniannetusi.

Ja pidage meeles, et 25 protsenti tänasest kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest läheb nende projektide tarvis. Ülejäänud 75 protsenti sellest annetusest ja teiste 12 hingamispäeva annetused toetavad Jumala tööd kogu maailmas.

[Annetus]

Teadmiseks annetajatele

Teie kolme aasta eest antud kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetused aitasid ehitada meditsiinikliiniku Ugandas Bugema ülikooli juures. Selles pakutakse ravi mitte ainult ülikooli tudengitele ja personalile, vaid ka kooli ümbritsevale kogukonnale, sest läheduses pole ühtki teist meditsiinasutust.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Euro-

Aafrika Divisjon. Erilised projektid on:

- * mitmerahvuselised kirikud Brüsselis Belgias
- * kirik romadele Bulgaarias
- * kool Madeiras Portugalis

2010. aasta kolmandal kvartalil pöörame tähelepanu Trans-Euroopa Divisjonile.

* <http://www.piibel.net/>

